

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

Вул. Жилянська, 14, м. Київ, 01033

Суб'єкт права на конституційне подання:

51 народний депутат України

**Уповноважені представники суб'єкта
права на конституційне подання за
дорученням:**

Пташник Вікторія Юріївна

вул. Грушевського, 5, м. Київ, 01008

Тел.: +38 (044) 255-29-03

Ел. пошта: Ptashnyk.Viktoriiia@rada.gov.ua

Кириченко Юлія Миколаївна

Захаренко Марія Олександрівна

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

**щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень
підпунктів 16, 17 пункту 7 та підпункту «а» підпункту 4 пункту 11
Параграфу 1 Розділу 4 Закону України «Про внесення змін до
Господарського процесуального кодексу України, Цивільного
процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства
України та інших законодавчих актів» від 03 жовтня 2017 року № 2147а-VIII
(офіційне опублікування: Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 48,
ст.436)**

Відповідно до статей 147, 150 Конституції України, пункту 1 частини першої статті 7, частин першої - третьої статті 51, статті 52 Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII (зі змінами, внесеними згідно із Законом № 2147-VIII від 03.10.2017), суб'єкт права на конституційне подання – 51 народний депутат України – звертається

до Конституційного Суду України із конституційним поданням щодо визнання такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) положень підпунктів 16, 17 пункту 7 та підпункту «а» підпункту 4 пункту 11 Параграфу 1 Розділу 4 Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» від 03 жовтня 2017 року № 2147а-VIII (офіційне опублікування: Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 48, ст.436).

Основоположним принципом в Україні визнається принцип верховенства права, закріплений статтею 8 Конституції України. Відповідно до цього принципу Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй. Отже, будь-які зміни в чинне законодавство та прийняття нового має узгоджуватися із положеннями Основного Закону.

Відповідно до пунктів 3 та 5 частини другої статті 129 Конституції України однією з основних засад судочинства є змагальність сторін та свобода в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості та забезпечення обвинуваченому права на захист.

На реалізацію вказаних конституційних положень статтею 7 Кримінального процесуального кодексу України визначено загальні засади кримінального провадження, з-поміж яких забезпечення права на захист і змагальність сторін та свобода в поданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості.

У свою чергу, згідно частини першої статті 20 Кримінального процесуального кодексу України змістом принципу забезпечення права на захист є, зокрема, те, що підозрюваний, обвинувачений, виправданий, засуджений має право надати усні або письмові пояснення з приводу підозри чи обвинувачення, право збирати і подавати докази. Відповідно до частин першої та другої статті 22 Кримінального процесуального кодексу України кримінальне провадження здійснюється на основі змагальності, що передбачає

самостійне обстоювання стороною обвинувачення і стороною захисту їхніх правових позицій, прав, свобод і законних інтересів засобами, передбаченими цим Кодексом. Сторони кримінального провадження мають рівні права на збирання та подання до суду речей, документів, інших доказів, клопотань, скарг, а також на реалізацію інших процесуальних прав, передбачених цим Кодексом.

Положеннями підпунктів 16, 17 пункту 7 та підпункту «а» підпункту 4 пункту 11 Параграфу 1 Розділу 4 Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» від 03 жовтня 2017 року № 2147а-VIII було внесено зміни до статей 242, 243 та 244 Кримінального процесуального кодексу України та частини першої статті 7 Закону України «Про судову експертизу», які вплинули на реалізацію сторонами кримінального процесу згаданих вище принципів змагальності сторін та права на захист.

Зокрема, вказані зміни передбачають таке:

1. Експертиза проводиться експертною установою, експертом або експертами, **за дорученням слідчого судді чи суду**, наданим за клопотанням сторони кримінального провадження або, якщо для з'ясування обставин, що мають значення для кримінального провадження, необхідні спеціальні знання (частина перша статті 242 Кримінального процесуального кодексу України).
2. **Експерт залучається за наявності підстав для проведення експертизи за дорученням слідчого судді чи суду**, наданим за клопотанням сторони кримінального провадження (стаття 243 Кримінального процесуального кодексу України).
3. **Судово-експертну діяльність у кримінальному провадженні здійснюють державні спеціалізовані установи**, а в інших випадках – також судові експерти, які не є працівниками зазначених установ, та інші фахівці (експерти) з відповідних галузей знань у порядку та на умовах,

визначених цим Законом (частина перша статті 7 Закону України «Про судову експертизу»).

Відповідно до положень чинних статей 242, 243 та пов'язаної з їхніми положеннями статті 244 Кримінального процесуального кодексу України та частини першої статті 7 Закону України «Про судову експертизу» для реалізації своїх процесуальних прав, а саме – збирання доказів шляхом проведення експертизи та отримання експертних висновків, сторони кримінального провадження повинні звернутись з клопотанням до слідчого судді чи суду. Крім цього, своєю ухвалою слідчий суддя чи суд зможе залучити до проведення експертизи тільки експертів державної спеціалізованої установи чи державну спеціалізовану експертну установу.

До внесення зазначених вище змін, порядок призначення та проведення експертиз у кримінальних провадженнях був таким:

1. Експертиза проводилася експертом або експертною установою *за зверненням сторони кримінального провадження або за дорученням слідчого судді чи суду*, якщо для з'ясування обставин, що мають значення для кримінального провадження, необхідні спеціальні знання.
2. *Сторона обвинувачення залучала експерта або експертну установу* за наявності підстав для проведення експертизи, у тому числі за клопотанням сторони захисту чи потерпілого. *Сторона захисту мала право самостійно залучити експерта або експертну установу* на договірних умовах для проведення експертизи, у тому числі обов'язкової.
3. Судово-експертну діяльність здійснювали і державні спеціалізовані установи, і на умовах, визначених цим Законом, судові експерти, які не є працівниками зазначених установ.

Відповідно, до внесення змін до статей 242, 243 та 244 Кримінального процесуального кодексу та частини першої статті 7 Закону України «Про судову експертизу» сторони кримінального провадження мали право

самостійно залучати експерта чи експертну установу для проведення необхідної експертизи, а також самостійно визначати якого саме експерта та яку установу залучати.

Повертаючись до змісту принципів забезпечення права на захист та змагальності сторін, необхідно зазначити таке.

I. Щодо принципу забезпечення права на захист.

Відповідно до пунктів 3 та 5 частини другої статті 129 Конституції України основними засадами судочинства є змагальність сторін та свобода в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості, а також забезпечення обвинуваченому права на захист

Відповідно до положень статті 20 Кримінального процесуального кодексу України, змістом принципу забезпечення права на захист є, з-поміж іншого, право збирати і подавати докази. Для реалізації зазначеного права сторона захисту повинна мати можливість самостійно збирати докази у встановленому порядку для доведення своєї правової позиції.

Редакція статей 242, 243 та пов'язаної з їхніми положеннями статті 244 Кримінального процесуального кодексу України до набрання чинності Законом України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» від 03 жовтня 2017 року № 2147а-VIII надавала можливість сторонам кримінального провадження самостійно збирати та подавати як свій доказ висновок експерта чи експертної установи, попередньо самостійно залучивши їх до проведення відповідної експертизи.

Разом з тим, після внесення зазначених змін до статей 242, 243 та 244 Кримінального процесуального кодексу України отримання доказу – висновку експертизи – стало залежним від ухвали слідчого судді чи суду, обмеживши, відповідно, право сторін кримінального провадження самостійно збирати та подавати як свій доказ висновок експерта чи експертної установи. Так, сторони

кримінального провадження, зокрема і сторона захисту, мають право лише звернутись з клопотанням до суду чи слідчого судді для залучення експертної установи, експерта чи експертів для проведення відповідної експертизи.

При цьому, нормами статей 242, 243 та 244 Кримінального процесуального кодексу України не визначено порядок обрання експертної установи, експерта чи експертів, відповідно до якого суд має їх обрати. За відсутності належного регулювання, можна зробити висновок про те, що слідчий суддя чи суд на свій розсуд обирають як експертну установу, експерта чи експертів для проведення відповідної експертизи, так і коло питань, які будуть поставлені перед експертом.

Таким чином, отримання як доказу висновку експерта чи експертної установи можливе винятково на підставі доручення слідчого судді чи суду. Відповідно, сторона захисту позбавлена права самостійно збирати і подавати як свій доказ висновок експертної установи чи експерта, що є порушенням її права на захист, передбаченого пунктом 13 частини першої статті 7 та частиною першою статті 20 Кримінального процесуального кодексу України, що розроблені на реалізацію пунктів 3 та 5 частини другої статті 129 Конституції України.

Важливо зазначити, що положення статей 242, 243 та 244 Кримінального процесуального кодексу України не є встановленням порядку реалізації права на захист, а є саме його обмеженням. Адже пункт 5 частини другої статті 129 Конституції України чітко передбачає, що основною засадою судочинства є свобода в наданні сторонами суду своїх доказів. Але нові редакції статей 242, 243 та 244 Кримінального процесуального кодексу України не дають можливості сторонам подати суду саме свої докази, які зібрані ними і чію переконливість перед судом ці сторони мають право доводити. Більше того, сторони не лише не можуть ініціювати проведення експертиз для самостійного зібрання своїх доказів, а й навіть визначити коло питань, які будуть поставлені експерту чи експертній установі. Таким чином, призначені за дорученням суду експертизи не є повною мірою власними доказами сторін, оскільки на їхне

зібрання впливає, у першу чергу, суддя та його дискреція, а не власне переконання сторін. Тобто сторони не можуть належно реалізувати передбачені Конституцією України права, а саме – подавати суду свої докази, які необхідні для ефективного захисту в суді.

Основоположним у правовій державі є беззаперечне гарантування конституційних прав і свобод громадян. Їх порушення чи звуження у законотворчому процесі є неприпустимим, про що наголошено у статті 22 Конституції України: «Права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними. Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані. При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.»

Проте, внесені зміни щодо здійснення судово-експертної діяльності в кримінальних провадженнях лише експертами державних спеціалізованих експертних установ (Міністерства юстиції, МВС, СБУ) фактично обмежили існуючі права одразу декількох суб'єктів:

- звуження права сторін кримінального провадження на вибір експерта в суді (експерта державної установи чи приватного, що працює самостійно на професійній основі, як такий, що атестований та внесений до Реєстру атестованих судових експертів). Це призвело до монополії державних експертних установ та позбавило права на професію приватних експертів, яке їм було надано статтею 7 Закону України «Про судову експертизу» з 1994 року, чим грубо порушено вимоги вищенаведеної статті 22 Конституції України.

- звуження права сторін у кримінальному провадженні на захист (порівняно з редакцією статей 242, 243 та 244 Кримінального процесуального кодексу України до внесення до них відповідних змін) у зв'язку зі встановленням вимоги подання та доведення своїх доказів опосередковано через слідчого суддю чи суд.

Також положення статей 242, 243 та 244 Кримінального процесуального

кодексу України в частині визначення порядку призначення та проведення експертиз у кримінальних провадженнях порушує пункти 1 та 3 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Так, пункт 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод передбачає, що кожний обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення має щонайменше право, з-поміж іншого, мати можливості, необхідні для підготовки обвинуваченим свого захисту. Відповідно, обвинувачений повинен мати право використати усі передбачені процесуальним законодавством можливості, які необхідні йому для підготовки свого захисту. Однак чинна редакція Кримінального процесуального кодексу не дозволяє обвинуваченому використати можливість самостійно зібрати та надати такий доказ як висновок експерта чи експертної установи, що порушує його право на захист та на справедливий суд.

Пункт 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод передбачає право кожного на справедливий розгляд його справи. Як зазначається у Керівництві по статті 6 Конвенції про право на справедливий судовий розгляд (кримінально-правовий аспект)¹, фундаментальним аспектом права на справедливий суд є те, що кримінальне судочинство (зокрема і його процесуальні елементи) повинне мати змагальний характер, при цьому між стороною обвинувачення і стороною захисту має бути дотриманий принцип рівності сторін.

Крім цього, відповідно до чинної редакції частини першої статті 7 Закону України «Про судову експертизу» судово-експертну діяльність у кримінальному провадженні здійснюють державні спеціалізовані установи. Ця норма у сукупності з зазначеними вище положеннями статей 242, 243 та 244 Кримінального процесуального кодексу України, визначає такий порядок залучення експертів чи експертних установ до проведення експертиз у кримінальних провадженнях: експертиза може бути проведена експертами державної спеціалізованої експертної установи чи державною спеціалізованою

¹ https://www.echr.coe.int/Documents/Guide_Art_6_criminal_RUS.pdf

установою, якому чи якій буде доручено проведення відповідної експертизи слідчим суддею чи судом, до якого звернулися з клопотаннями сторони кримінального провадження.

Відповідно до даних, наведених у дослідженні «Аналіз законодавчого регулювання порядку здійснення досудового розслідування «до» і «після» «поправок» А. Лозового до Кримінального процесуального законодавства України», станом на лютий 2019 року Київський науково-дослідний інститут судових експертиз призначає час завершення експертиз на квітень 2019 року, а Донецький інститут – лише початок проведення експертиз призначає на I квартал 2020 року². Таким чином, чинне регулювання порядку залучення експертів чи експертних установ створює загрозливі умови, за яких учасники кримінального процесу не матимуть можливості своєчасно отримати необхідний висновок експерта чи експертної установи, що впливатиме на строки кримінального провадження. Це, у свою чергу, порушує право на захист, оскільки особа не може реалізувати надані кримінальним процесуальним законодавством можливості для захисту.

Крім цього, надмірна завантаженість державних спеціалізованих експертних установ свідчить про недостатнє забезпечення таких установ, зокрема в частині недостатньої кількості співробітників відповідних установ та недостатнього їхнього ресурсного забезпечення.

У свою чергу, відповідно до Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційними поданнями Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень статті 32 Закону України «Про Державний бюджет України на 2000 рік» та статті 25 Закону України «Про Державний бюджет України на 2001 рік» (справа про відшкодування шкоди державою) № 12-рп/2001 від 3 жовтня 2001 року (речення 2 абзацу п'ятого пункту 4 мотивувальної частини):

«... стале забезпечення фінансування судів з метою створення належних умов для їх функціонування та діяльності суддів, а також органів дізнання,

²https://drive.google.com/file/d/1V4PqEdo_ugwrebUSAnaLuJ4Vm_Pbi2Wt/view

попереднього (досудового) слідства і прокуратури, робота яких тісно пов'язана з діяльністю судів, є однією з конституційних гарантій реалізації прав і свобод громадян, їх судового захисту.»

Таким чином, неефективність державних спеціалізованих експертних установ, які не мають можливості в розумні строки забезпечити проведення експерти в кримінальних провадженнях, свідчить про неналежне виконання державою своїх зобов'язань по забезпеченню конституційного права на судовий захист, яке прямо передбачене частиною третьою статті 8 Конституції України.

Таким чином, за регулювання порядку призначення та проведення експертиз, що визначається статтями 242, 243 та 244 Кримінального процесуального кодексу України та частиною першою статті 7 Закону України «Про судову експертизу», сторона обвинувачення позбавлена права на захист, а саме – права збирати та надавати як свій доказ висновок експерта чи експертної установи.

Отже, порушується право на захист, яке гарантоване:

- 1) Пунктами 3 та 5 частини другої статті 129 Конституції України;
- 2) пунктом 13 частини першої статті 7 та частиною першою статті 20 Кримінального процесуального кодексу України;
- 3) пунктом 3 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, а саме - мати можливості, необхідні для підготовки обвинуваченим свого захисту.

II. Щодо принципу змагальності сторін.

Відповідно до положень статті 22 Кримінального процесуального кодексу України, змістом принципу змагальності сторін кримінального провадження є можливість самостійного обстоювання стороною обвинувачення і стороною захисту їхніх правових позицій, прав, свобод і законних інтересів засобами, передбаченими цим Кодексом. Крім цього,

сторони кримінального провадження мають рівні права на збирання та подання до суду речей, документів, інших доказів, клопотань, скарг, а також на реалізацію інших процесуальних прав, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України.

Зі змісту цього принципу слідує, що для його реалізації сторони кримінального провадження повинні мати рівні права: а) на збирання та подання до суду доказів та б) на реалізацію інших процесуальних прав, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України.

Положення статей 242, 243 та 244 Кримінального процесуального кодексу України не дозволяють стороні захисту реалізувати своє право на захист, а саме – зібрати та надати суду як доказ висновок експерта чи експертної установи. Таким чином, право на збирання та подання як доказу експертного висновку не належить в рівній мірі сторонам кримінального провадження, а залежить від рішення суду, що може бути прийняте на користь однієї зі сторін кримінального провадження, обмеживши таким чином права іншої сторони.

Відповідно, неможливість реалізувати право на захист порушує принцип змагальності сторін, оскільки реалізація рівних прав сторін кримінального провадження залежить не від них особисто, а від дискреційних повноважень суду – задовольняти чи не задовольняти клопотання сторони про проведення судової експертизи на її вимогу.

Крім цього, згідно зі статтею 19 Конституції України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Відповідно до статті 244 Кримінального процесуального кодексу України, слідчий суддя може задовольнити клопотання, і має право не включити до ухвали запитання, поставлені особою, за певних умов. При моделюванні ситуації, у якій обидві сторони для з'ясування необхідних обставин ставлять різні питання експерту – суддя не може, задовольнивши одне з клопотань, додати питання іншої сторони,

оскільки така процедура не передбачена нормами Кримінального процесуального кодексу України. Таким чином, одна зі сторін позбавляється права на з'ясування обставин, що мають значення для кримінального провадження, шляхом залучення відповідного висновку експерта. Відповідно стаття 243 та пов'язана з нею стаття 244 Кримінального процесуального кодексу України порушує принцип змагальності, оскільки одна зі сторін може бути обмежена в своїх можливостях по збиранню і подання доказів через те, що суд прийме рішення про проведення експертизи на користь однієї зі сторін.

Також положення статей 242, 243 та 244 Кримінального процесуального кодексу України порушують положення пункту 1 частини 2 статті 129 Конституції України, відповідно до яких одним з основних засад судочинства є рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом. Можливість суду призначати експертизу на користь однієї зі сторін і при цьому відмовляти іншій стороні, або включати до переліку питань, які ставляться перед експертом лише ті, які наведені в клопотанні однієї зі сторін, або вчиняти будь-які інші дії, які можуть надати переваги в доведенні своєї позиції одній зі сторін, є порушенням принципу рівності сторін.

Крім цього, Рекомендація № (94) 12 «Незалежність, дієвість та роль суддів» (ухвалена Комітетом Міністрів Ради Європи на 518 засіданні заступників міністрів 13.10.94 р.) наголошує, що в процесі судочинства судді мають право захищати права та свободи будь-якої особи. Консультативна рада європейських суддів зазначає у Рекомендації № (87) 18 «Стосовно спрощення кримінального правосуддя», ухвалена Комітетом Міністрів Ради Європи 17 вересня 1987 року, схвалює принцип дискреційного обвинувачення «там, де це дозволяють історичний розвиток і конституції держав-членів», і передбачає, що «в іншому випадку слід винайти засоби, які мали би подібну мету». Зазначена Рекомендація передбачає, що будь-яке рішення не підтримувати державне обвинувачення має «ґрунтуватися на законі» (пункт I. 2), «здійснюватися на певній загальній підставі, такій як суспільний інтерес» (пункт I. 4) і мати місце лише тоді, «коли орган, який підтримує обвинувачення, має належні докази

вини» (пункт І. 3). Консультативна рада європейських суддів тлумачить третю умову як таку, що означає не більше ніж те, що питання дискреційного обвинувачення не може виникати, крім випадку, коли орган обвинувачення має належні докази вини. Така позиція втілювалася і в інших документах Ради Європи, як-от у Рекомендації (2000) 19 Комітету щодо ролі прокуратури в системі кримінального правосуддя, ухваленої Комітетом Міністрів Ради Європи 6 жовтня 2000 року.

Згідно з Рекомендацією (2000) 19 в усіх системах кримінального судочинства прокурори: вирішують питання про ініціювання або продовження процедури обвинувачення; підтримують обвинувачення в суді; можуть оскаржувати або подавати апеляційні скарги на всі або деякі судові рішення. У пояснювальному меморандумі до цієї Рекомендації наголошено, що насамперед прокурор відіграє провідну роль у порушенні та продовженні кримінального переслідування, хоча ця роль варіюється залежно від принципів роботи, від нормативної до дискреційної системи. По-друге, сама підтримка кримінального обвинувачення й аргументування справи в суді прерогативою прокурора.

Змінами до Кримінального процесуального кодексу України, якими як право на залучення експерта чи експертної установи, так і їхнє обрання надано слідчому судді чи суду, деформовано роль судді в кримінальному процесі. Так, слідчий суддя чи суд фактично перебрали на себе частину повноважень, які повинні належати сторонам кримінального провадження. Це порушує принцип змагальності сторін, адже вони не мають можливості використати усі надані їм можливості для обстоювання своєї правової позиції, а збирання доказів ставиться у залежність від рішення слідчого судді чи суду. Такий розподіл повноважень між сторонами кримінального провадження порушує засади кримінального процесу і не дає сторонам можливості ефективно реалізовувати свої права.

Таким чином, змінами до статей 242, 243 та 244 Кримінального процесуального кодексу України порушується принцип змагальності сторін

кримінального провадження, який гарантований:

- 1) пунктом 15 частини першої статті 7 та частиною першою статті 22 Кримінального процесуального кодексу України;
- 2) пунктом 3 частини другої статті 129 Конституції України;
- 3) пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, а саме – кожен має право на справедливий розгляд його справи.

Враховуючи вищенаведене, вважаємо положення підпунктів 16, 17 пункту 7 та підпункту «а» підпункту 4 пункту 11 Параграфу 1 Розділу 4 Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» від 03 жовтня 2017 року № 2147а-VIII такими, що не відповідають пунктам 1, 3 та 5 частини другої статті 129 та частині другій статті 8 Конституції України.

У разі виникнення необхідності в отриманні та дослідженні додаткових документів для розгляду під час підготовки справи до розгляду та конституційного провадження у справі, просимо Суд витребувати всі необхідні матеріали та відомості, що стосуються справи у порядку, передбаченому Параграфом 62 Регламенту Конституційного Суду України, ухваленому на спеціальному пленарному засіданні Конституційного Суду України Постановою Конституційного Суду України від 22 лютого 2018 року № 1-пс/2018.

На підставі викладеного, у відповідності до вимог статей 147, 150, 152 Конституції України, пункту 1 частини першої статті 7, частин першої - третьої статті 51, статті 52 Закону України «Про Конституційний Суд України»,

ПРОСИМО:

1. Визнати положення підпунктів 16, 17 пункту 7 та підпункту «а» підпункту 4 пункту 11 Параграфу 1 Розділу 4 Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» від 3 жовтня 2017 року № 2147а-VIII, такими, що не відповідають положенням Конституції України (є неконституційними), оскільки вони не відповідають положенням частини другої статті 8, пунктів 1, 3 та 5 частини другої статті 129 Конституції України.

Додатки:

1. Конституція України (витяг)
2. Закон України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» № 2147а-VIII (витяг)
3. Закон України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII (витяг)
4. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 року № 4651-VI (витяг)
5. Закон України «Про судову експертизу» від 25.02.1994 року № 4038-XII (витяг)
6. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 року № 4651-VI у редакції від 07.12.2017 року.
7. Закон України «Про судову експертизу» від 25.02.1994 року № 4038-XII у редакції від 11.10.2017 (витяг)
8. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод, ратифікована Законом № 475/97-ВР від 17.07.97 (витяг)
9. Рекомендація № (94) 12 «Незалежність, дієвість та роль суддів», ухвалена Комітетом Міністрів Ради Європи 13 жовтня 1994 року (витяг)

10. Рекомендації № (87) 18 «Стосовно спрощення кримінального правосуддя», ухвалена Комітетом Міністрів Ради Європи 17 вересня 1987 року (витяг)
11. Рекомендації (2000)19 Комітету щодо ролі прокуратури в системі кримінального правосуддя, ухваленої Комітетом Міністрів Ради Європи 6 жовтня 2000 року (витяг)
12. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційними поданнями Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень статті 32 Закону України «Про Державний бюджет України на 2000 рік» та статті 25 Закону України «Про Державний бюджет України на 2001 рік» (справа про відшкодування шкоди державою) № 12-рп/2001 від 3 жовтня 2001 року (витяг)
13. Регламент Конституційного Суду України, ухвалений на спеціальному пленарному засіданні Конституційного Суду України Постановою Конституційного Суду України від 22 лютого 2018 року № 1-пс/2018 (витяг).

ДОДАТОК ДО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень
 підпунктів 16, 17 пункту 7 та підпункту «а» підпункту 4 пункту 11
 Параграфу 1 Розділу 4 Закону України «Про внесення змін до
 Господарського процесуального кодексу України, Цивільного
 процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства
 України та інших законодавчих актів» від 03 жовтня 2017 року № 2147а-
 VIII (офіційне опублікування: Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 48,
 ст.436)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1.	Трашник Вікторія Іртівева	150	
2.	Тонко Т.М.	128	
3.	Сурмак Роман Володимирович	146	
4.	Клишар Павло Миколайович	134	
5.	Кривенко Віктор Миколайович	132	
6.	Веселова Катерина Вікторівна	136	
7.	Юрикельєв Олександр Васильович	315	
8.	Найєм Мустафа	084	
9.	Затинчук Степан	081	
10.	Деревченко Ю.Б.	291	
11.	Куренко Володимир Костянтинович	467	
12.	Кривошляк Марія	286	
13.	Лещенко Сергій	083	
14.	Толуб В.Д.	395	
15.	Соткин О.С.	138	

щодо відомості про Конституції України (конституційність) належить відрукувати 16, 17 пункту 7 та підпункту «а» підпункту 4 пункту 11 Парографу 1 Розділу 4 Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» від 03 жовтня 2017 року № 2147а-VIII (офіційне опублікування: Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 48, ст.436)

16.	Войничук ВМ	149
17.	Мартинович Л.В.	741
18.	Супруненко О.Г.	414
19.	Мірославський І.К.	192
20.	Новак Н.В.	80
21.	Григоренко К.М.	81
22.	Чорнобаєв Т.М.	27
23.	Левус А.М.	023
24.	Богдан М.С.	317
25.	Величковський С.К.	040
26.	Коваленко Ч.О.	234
27.	Солер ВМ	055
28.	Величковський С.К.	044
29.	Ширин А.Д.	213
30.	Резнік О.М.	217
31.	Мухомор О.П.	124
32.	Тодолук Т.Т.	574
33.	Корнишук О.А.	208
34.	Білик Т.В.	343
35.	Лісовий С.І.	159
36.	Діженко І.А.	145
37.	Онашук О.В.	147

22 (двадцять два) підписи

щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень підпунктів 16, 17 пункту 7 та підпункту «а» підпункту 4 пункту 11 Парagraфу 1 Розділу 4 Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» від 03 жовтня 2017 року № 2147а-VIII (офіційне опублікування: Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 48, ст.436)

38.	Козаренко Н.П.	405	
39.	Шерка С.А.	440	
40.	Демурин О.В.	352	
41.	Кочетикова І.М.	452	
42.	Кавалічук А.	378	
43.	Єрмак В.В.	254	
44.	Берга Б.Ю.	411	
45.	Розменко Т.О.	301	
46.	Тьомк А.О.	326	
47.	Туманов В.О.	338	
48.	Кисель А.І.	345	
49.	Дроздик О.В.	430	
50.	Остапчук В.М.	375	
51.	Драчук С.Є.	429	
52.	Всього 51 (п'ятдесят одна) підпис		
53.	народних депутатів України.		
54.	Перівник Улявінська		
55.	кадрів Апарату		
56.	Верховної Ради України		
57.			В.Власенко
58.			21.05.2019р.
59.			

14/сотирнадцять) підписів